

Оскільки він писався й виходив у світ не як інші, у ньому було таке, що я змінила б, якби віддавала на редагування. Отож подбала, щоб персонажі й історія лишилися такими як є, але дозволила собі виправити чи вилучити деякі сцени, а дещо навіть і додати.

Якщо ви цього роману раніше не читали — сподіваюся, вам сподобається, хоча він істотно відрізняється від інших моїх творів. Комуś із вас читати книжку буде легко й цікаво. Комуś буде важко перетравити її.

Хай там як, дякую за те, що читаєте мої книжки: і романи, над якими я сиджу місяцями й роками, й отакі історії, що написані в шалі моменту і які, сподіваюся, читатимуть лише дорослі. Дітям чи юним підліткам ця книжка категорично не підходить. Застерігаю.

Щиро ваша —
Коллін Гувер

Попередження: у тексті є нецензурна лексика, описи сексу, вбивства, сексуального насильства й уживання наркотиків.

Один СЛОАН

Теплі пальці переплітаються з моїми й глибше втискають мої руки в матрац. Мої повіки важкі й очі не розплющуються — я замало спала цього тижня. Та й увесь місяць, якщо чесно.

Бляха, увесь цей клятий рік.

Я стогну й намагаюся звести ноги, але не вдається. Відчуваю тиск усюди. На грудях, щоці, між ногами. Витрачаю кілька секунд, щоб розвіяти туман сну, і, навіть не прокинувшись, розумію, що він робить.

— Асо, — роздратовано бурмочу я, — злізь із мене.

Він знову й знову всією вагою входить у мене, стогне мені у вухо. Ранкова щетина коле мою щоку.

— Я вже майже все, сонце, — видихає він у мою шию.

Я намагаюся забрати руки, але він стискає їх сильніше — нагадування, що я лише ув'язнена у власному ліжку, а він — наглядач спальні. Аса завжди вмів створити відчуття, ніби моє тіло в його розпорядженні. Він не злий і не застосовує сили — просто постійно мене хоче, а мені це іноді не на радість.

Як-от зараз.

О шостій, бляха, ранку.

Час я вгадую за променями сонця, які визирають крізь щілину під дверима, і тим, що Аса тільки лягає спати після вчорашньої вечірки. А от мені менш ніж за дві години вже треба бути на парах. І не такий спосіб перервати короткий тригодинний сон я вибрала б.

Я огортаю його талію ногами й сподіваюсь, він подумає, що мені подобається. Коли прикидаюся, що мені хоч трішки цікаво, він закінчує скоріше.

Він хапає мене за праву грудь, я видаю стогін, як і слід, і він здригається.

— *Бляха*, — гарчить він, ховає обличчя в моє волосся й повільно розхитується на мені.

За мить він падає на мене й важко зітхає, потім цілує мене в щоку й скочується на свій бік ліжка. Підводиться, знімає презерватив, кидає в смітник, бере пляшку води з нічного столика. Підносить її до губ і ковзає очима по моїй неприкритій плоті. Губи розтягуються в лінивій усмішці. Він упевнено стоїть голяка біля ліжка й одним духом ковтає решту води.

Попри гарну зовнішність, він має недоліки. А взагалі, зовнішність — єдине, де я *не бачу* недоліків. Він самовпевнений, нестриманий, з ним часом важко впоратися. Але він мене кохає. Достобіса сильно. І я збрешу, якщо скажу, що не кохаю його натомість. Я стільки всього змінила б у ньому, якби могла, але зараз він — усе, що в мене є, тож терплю. Він пустив мене до себе, коли мені не було куди піти. І до кого звернутися. І лише тому я терплю його.

У мене немає іншого вибору.

Він витирає рукою рот, кидає порожню пляшку в смітник. Скуйовджує густе каштанове волосся, підморгує мені, падає назад на ліжко, нахилиється й ніжно цілує в губи.

— На добраніч, сонечко, — каже і лягає на спину.

— Доброго ранку, хотів сказати, — уточнюю і неохоче вилізаю з ліжка.

Футболка задерта до талії, тож я її обсмикую, беру штани й сорочку. Іду через коридор у душ — на щастя, жоден із наших численних співмешканців зараз не займає єдиної ванної кімнати нагорі.

Дивлюся на час на телефоні й кривлюся: я не встигну навіть по каву забігти. Це перша лекція в семестрі, а я вже міркую, може, поспати б ще замість неї. Початок не дуже.

Так тривати не може. Аса відвідує пари дуже нерегулярно, але якимось дивом у нього майже ідеальні оцінки. Я ледь-ледь тримаюся на середньому рівні, хоча минулого семестру не пропустила ані дня. Ну, фізично. На жаль, ми живемо зі стількома людьми, що вдома ніколи не буває тихо. Я часто ловлю себе на тому, що засинаю на заняттях — лише там я в тиші й спокої. Вечірки в нас гудять нескінченно, удень і вночі, й байдуже, кому на які завтра пари. У нашому будинку будні геть не відрізняються від вихідних, а правила оренди на його мешканців не поширюються.

У половині випадків я навіть не знаю, хто саме в нас живе. Це будинок Аси, але він любить людей, і йому подобається, що його двері для всіх завжди відчинені. Якби мала гроші — миттю зняла б собі інше житло, але не маю. Та це лише означає, що треба витримати ще рік чистого пекла до випуску.

Ще рік. А потім я вільна.

Стягнувши футболку через голову, кидаю на підлогу й відсуваю шторку душу. Тягнуся до насадки і одразу кричу на все горло. У ванні спить, повністю вдягнений, наш віднедавна повноцінний співмешканець — Далтон.

Він смикається, прокидається, ударяється лобом об кран і зойкає. Я хапаю футболку з підлоги, аж раптом прочиняються двері й вривається Аса.

— Слоан, усе нормально? — панічно запитує він і крутить мене — шукає ушкодження.

Я енергійно киваю і показую пальцем на Далтона у ванні. Далтон стогне:

— У мене не все нормально.

Тре долонею забитий краном лоб і намагається вилізти з ванни.

Аса дивиться на мене голу, ледь прикриту футболкою, яку тримаю в руках, потім на Далтона. Мені лячно, що він зараз усе не так зрозуміє, тож рвуся пояснювати, але він перебиває мене гучним і неочікуваним вибухом сміху.

— Це ти його так? — він тицяє на лоб Далтона.

Я хитаю головою.

— Він ударився об кран, коли я закричала.

Аса регоче ще сильніше, дає руку Далтону й витягає його з ванни.

— Ходімо, чуваче. Тобі потрібне пиво. Ліки проти похмілля.

Він виштовхує Далтона з ванної і виходить за ним, зачинаячи за собою двері.

Я стою, наче примерзла до підлоги, притискаючи до грудей футболку. Найсумніше те, що це вже третій такий випадок. Тільки дурень, що спить у ванні, щоразу інший. Подумки вирішую, що надалі треба спочатку зазирати туди, а вже потім роздягатися.

Два

КАРТЕР

Я дістаю з кишені розклад і розгортаю, щоб подивитися номер аудиторії.

— Ну й лайно, — кажу я в слухавку. — Я три роки тому випустився з коледжу й на цю срань підписувався не заради того, щоб робити домашку.

Далтон гучно регоче, і мені доводиться відсунути телефон подалі від вуха.

— Переживеш, — відповідає він. — Мені вчора у ванні довелося спати. Терпи, мужиче. Грати свою роль — частина завдання.

— Тобі легко казати з одним заняттям на тиждень. А в мене три. Чому Янг дав тобі лише одне?

— Можливо, я краще роблю мінет, — відповідає Далтон.

Дивлюся на розклад, підводжу очі на номер кімнати — збігаються.

— Я пішов. *La clase de Español*¹.

— Картере, зажди.

Серйозніший тон. Далтон прокашлюється й готується виголосити мотиваційну промову. Я слухаю це щодня, відколи

¹ Урок іспанської (ісп.) (тут і далі — прим. пер.).

ми працюємо разом. Мені не треба нагадувати, чому я тут. Я розумію, що маю обов'язок. І цей обов'язок — виконати роботу, за яку мені платять... викрити найбільшу наркоторговельну мережу в історії освітніх закладів. Лише за останні три роки проблема наркотиків у місцевому університеті погіршала вдсятеро. Ширяться чутки, що єдина причина — це Аса Джексон. Аса й усі люди його кола, і саме тому ми з Далтоном тут — щоб визначити основних гравців. Ми лише маленька частинка цієї схеми, але саме з таких складається велике ціле, і кожна з наших ролей — ключова. Навіть та, у якій треба прикидатися студентом коледжу. *Знову*. Якби ж я почав був відвідувати заняття минулого тижня, як усі — але кафедра реєструвала мене в системі цілу вічність.

— Постарайся повеселитися, мужиче, — каже Далтон. — Ми вже майже отримали потрібну інформацію... Ти тут будеш максимум місяців зо два. Знайди собі якусь кралю й сідай поруч із нею — так час пролетить швидше.

Зазираю крізь скло дверей в аудиторію. Майже все зайнято — лишилося тільки три вільні стільці. Погляд одразу падає на дівчину наприкінці кімнати — вона сидить поруч з одним із вільних місць. Темне волосся розсипалося по обличчі, голова лежить на руках. Спить. Із соньком я сидіти зможу, бо не витримую лише тих, хто базікає без упину.

— Отакої. Таку кралю я вже знайшов. Зв'яжемося після обіду.

Закінчую розмову, відчиняю двері аудиторії і вимикаю звук на телефоні. Закидаю рюкзак на плече й підіймаюся сходами. Пролізаю повз неї до вільного місця, кидаю рюкзак на підлогу, а телефон на стіл. Від звуку, з яким телефон падає на дерево, дівчина смикається й прокидається. Різко сідає і вибалушує очі. Налякано й знервовано роззирається, опускає

погляд на блокнот на столі. Я відсуваю стілець і сідаю поруч із нею. Вона зиркає на мій телефон, що лежить перед нами, а потім переводить погляд на мене.

Волосся в неї дико розпатлане, а з кутика губ підборіддям стікає блискуча слина. Вона дивиться на мене так розлючено, наче я висмикнув її з найпершої в житті хвилини сну.

— Що, довга нічка? — запитую.

Нахиляюся, розстібаю рюкзак і дістаю підручник з іспанської, який, найімовірніше, знаю напам'ять.

— А що, лекція вже скінчилася? — запитує вона й звужує очі в напрямку книжки, яку я кладу на стіл перед собою.

— Не факт.

— Тобто?

— Залежить від того, скільки ти продрихла, — кажу я. — Не знаю, на яку лекцію ти прийшла, але зараз іспанська, та, що о десятій.

Вона кладе лікті на стіл, стогне, тре обличчя.

— Я проспала п'ять хвилин? І це все? — відкидається на спинку, сповзає, закидає голову. — Розбуди наприкінці лекції, добре?

Дивиться на мене в очікуванні згоди. Я стукаю пальцем по своєму підборіддю.

— У тебе тут щось.

Вона витирає губи, дивиться на руку. Я думав, їй стане соромно через заслинене обличчя, але натомість вона закочує очі, чіпляє край рукава великим пальцем, витирає калюжку слини зі стола, а потім знову закидає голову й заплющує очі.

Я своє в коледжі вже відучився й знаю, як воно — постійно засиджуватися допізна: у тебе то вечірки, то навчання, і ніколи не вистачає на все це часу. Але ця дівчина явно в ша-